

CHƯƠNG 1993: BÀI HỌC TỪ ÔNG THẦN TÀI.

Chuyện này là một kỷ niệm của tôi và Đức Ngài. Đây có lẽ là một câu chuyện mà nhiều vị đạo hữu ở Việt Nam từng biết đến.

Khoảng tháng 9 năm 1993. Tôi về Việt Nam thăm gia đình. Đức Ngài có chú nguyện một số chuỗi Hồng Ân để tôi mang sang Mỹ mà ban lại cho các pháp hữu tinh tấn trong tu tập. Mang một bao chuỗi về lại Mỹ, tôi phân vân không biết ban cho ai. Có việc lạ là cứ mỗi lần đầu óc tôi liên tưởng đến ai để ban chuỗi thì hầu như vị đó gặp một số thử thách rồi tự lộ ra nhiều điểm để tôi nhận thấy vị đó không xứng đáng được nhận Hồng Ân.

Cho tới một hôm, thời tiết trở lạnh, tôi mới mở máy sưởi để làm ấm căn nhà. Bất chợt, tôi nhận thấy lỗ thoát hơi nóng của máy sưởi đặt kế bên ngôi Thần Tài mà bài vị Thần Tài là do ba tôi chú nguyện và bảo tôi mang từ Việt Nam về Mỹ. Tôi nói vu vơ “không hiểu ông Thần Tài có nóng không?”

- Không!

Tôi nghe rõ ràng tiếng trả lời bên tai. Đó cũng là lần đầu tiên sau hơn 10 năm trôi tôi có sự liên lạc trở lại và nhớ đến sự liên lạc với các Chư Vị. Đây cũng là lần đầu tôi ý thức trong nhà mình có “Thần Tài”. Tiến nghe kể, nó mới nói với ông Thần Tài hãy hiện lên cho cả nhà coi mặt. Bốn đứa trong nhà: Tôi, Bibi, Tiến, Thái Vy ngồi chung quanh ngôi Thần Tài đợi Thần Tài hiện lên nhưng đợi hoài mà không gặp. Ngồi một hồi thì tôi thấy Thần Tài đang đứng gần tôi, tôi mới diễn tả cho mọi người biết điểm quang ông Thần Tài như thế nào. *(Sau này mấy đứa trong nhà đều thấy được điểm quang này của ông Thần Tài).*

Từ khi biết có Thần Tài trong nhà, tụi tôi bắt đầu để ý đến ông. Chuyện gì cũng kêu đến ông nhờ ông làm hoặc chỉ giùm. Ngược lại, ông cũng coi sóc giùm cho chúng tôi nhiều chuyện, như có lần Thái Vy trốn học, ông cũng đến trách “tại sao hôm nay lại trốn học”,...

Cho tới một hôm, ông đến gặp tôi và xin tôi cho ông được gặp ba tôi. Tôi nói với ông là ông cứ về Việt Nam mà gặp. Ông nói ông gặp không được nên mới nhờ tôi giới thiệu. Tôi thấy cũng lạ vì bài vị của ông là do ba tôi chú nguyện và bảo tôi mang sang Mỹ mà ông lại nói là không gặp được là sao? Tuy vậy tôi cũng hứa với ông là để cuối tuần tôi gọi phone về Việt Nam nói với ba tôi.

Hôm sau, đang ngồi ăn cơm mà bàn ăn của tôi đặt kế ngôi của Thần Tài. Tôi chợt nghĩ ông Thần Tài đã giúp cho tôi và cả nhà nhiều việc, tôi thấy mình nên cho ông một cái gì. Nhưng ở cõi vô vi thì cần cái gì bây giờ?

Nghĩ qua, nghĩ lại tôi nhớ có mang từ Việt Nam về 1 bọc chuỗi Hồng Ân. Tôi lựa ra một xâu. Tôi đứng trước ngôi Thần Tài và nguyện “hôm nay con ban cho....” Tôi chợt khựng, vì chuỗi này đâu phải do tôi ban nên tôi không nguyện tiếp tục mà chỉ đặt chuỗi lên Ngôi Thần Tài.

Tôi tiếp tục ăn cơm một hồi thì thấy Thần Tài từ đâu đi về. Tôi hỏi:

- Ông đã nhận chuỗi rồi chưa?”.

Ông ấy hỏi lại

- Chuỗi nào?

Tôi nói:

- Ba con có cho con một số chuỗi, bảo con thấy ai xứng đáng thì ban cho người đó. Nay con ban cho Thần Tài. Chuỗi con để ở trên bàn Thần Tài đó.

Ông chạy liền đến ngôi của ông. Ông mừng thật là mừng. Tôi lấy làm lạ mới hỏi ông:

- Chuối này giúp được gì cho ông?

Ông nói:

- Giúp được cho tôi nhiều thứ lắm, tôi được sắc phong lên Đại Tiên.

Tôi hỏi:

- Như vậy, Thần Tài đang làm Đại Tiên hả?

Ông nói:

- Không phải! Phải qua một buổi lễ sắc phong thì mới thực sự làm Đại Tiên.

Lúc đó tôi cũng không phân biệt được nhiều về sự khác biệt của Thần, Tiên. Ông nói thêm, ông đã làm Thần hơn 900 năm nay, muốn lên Tiên còn lâu lắm, làm Đại Tiên thì còn lâu hơn nữa.

Cuối tuần, tôi gọi phone về Việt Nam. Tôi nói với ba:

- Ông Thần Tài nhà con ổng xin được gặp ba.

Ba tôi bỗng vui lắm, ông nói:

- Ổng đã gặp rồi!

- Ủa! Vậy mà ổng nhờ con xin để làm gì không biết nữa?

Ba tôi hỏi:

- Con ban chuối cho ổng phải không?

- Dạ!

- Ban chuối nghĩa là đã chấp nhận cho ổng rồi nên ổng mới gặp ba.

Tôi hỏi:

- Như vậy chuối giúp được gì cho ổng?

Ba tôi nói:

- Ổng sẽ được sắc phong làm Đại Tiên.

Tôi hỏi:

- Như vậy, lúc nào ổng mới được làm Đại Tiên?

Ba tôi trả lời:

- Phải qua một buổi lễ sắc phong của Thượng Đế.

Sau này Đức Ngài còn cho tôi biết thêm, Thần Tài sau lễ sắc phong, ông còn giữ thêm trọng trách là Chưởng Quản các Tài Thần của Mỹ Châu và Âu Châu. Sự kiện này làm ba tôi rất vui, nhờ đó mà tôi được hiểu thêm về Vô Vi. Chỉ một chuyện đời qua hình tượng của Thần Tài mà gợi nhớ cho mình biết được vị trí của mình, giá trị của Bảo Pháp mà mình đang có,... Từ đó gợi nhớ được công việc của mình sẽ phải làm.

Khi Đức Ngài lia thố, Thần Tài có từ giả tôi để theo Đức Ngài tu hành mà từ đó cho đến nay đã 4 năm qua, tôi chưa một lần gặp lại ông. Kể từ đó trở về sau không biết có bao nhiêu vị Thần Tài đã đến trụ tại ngôi gia của tôi. Đến rồi đi, đến rồi đi. Cứ mỗi lần các vị có công trạng lúc đầu về phần đời, sau dần đến phần đạo. Tôi đều ban cho các vị xâu Hồng Ân. Mỗi lần được ban như vậy, các vị đều được chuyển vận đi. Ngôi gia bỏ trống, chờ vị khác được phân phối vào. Cứ mỗi thời gian như vậy, cuộc sống ở đời tôi lại khó khăn. Business đứng lại, mất việc,...

Cứ như vậy, bắt chột mình tự nghĩ, tại sao ban cho các vị này Hồng Ân để các vị này đi, cuộc sống cứ vì vậy mà eo hẹp lại, khó khăn hơn... nhưng rồi những tư tưởng lành lại đến. Các vị là những người tu hành hay là những người có công với dân tộc, tổ quốc của họ. Họ đã làm việc hàng trăm năm, hàng ngàn năm nay không mệt mỏi. Mình là cái phao duy nhất cho họ để họ đi lên. Tại sao mình không cho họ. Cuộc đời của mình chỉ có vài mươi năm, hết vài mươi năm là dứt. Sau đó mình sẽ không còn cơ hội giúp được cho ai nữa.

Số chuỗi trong tay do Đức Ngài chú nguyện có hạn. Sớm muộn rồi cũng sẽ hết. Tôi cứ tiếp tục ban ra, những chiếc phao cứ lần lượt được ban ra cho chúng sanh xứng đáng, trong đó có các Chư Vị Thần Tài, Chư Vị hộ trì cho tôi.

Các Chư Vị đi rồi, còn lại một mình. Rồi những khổ nạn, tai ương lần lượt kéo đến. Tâm tôi vẫn như nhất, không vì đó làm cho mình lo nghĩ, bận tâm cất lại số “phao” cứu người mà Đức Ngài trao cho tôi để truyền lại cho chúng sanh.

Tâm CHO, mình đã thực sự cởi bỏ qua hoàn cảnh khó khăn của cuộc sống. Cuối cùng tôi đã ngộ được làm thế nào để tự mình có thể trình cầu xin các Bảo Pháp từ Thiêng Liêng mà độ cho chúng sanh. Đó là Tâm Cho. Cho người dầu rằng mình chịu đau khổ cũng không sao.

Qua hình ảnh Thần Tài liên đới với cuộc sống và số Bảo Pháp đã được chú nguyện. Đức Ngài đã dạy cho tôi rằng, Bảo Pháp hay những gì quý trên đời dù nhiều đến đâu cũng có giới hạn mà cái mình tự thắng và tự ngộ mới là sự vô hạn. Chúng sanh thì mênh mông, cần ở sự vô hạn đó.

***Ghi chú:** Một số chuỗi Hồng Ân do Đức Ngài chú nguyện trong thời gian đó nay được trưng bày tại góc trưng bày hiện vật của Đức Ngài tại Đại Hùng Linh Điện.*